

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613904912/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

ham ogsaa at fange den gamle Pige, der, fordi hun bar en lille Dreng paa Armen, ikke kunde løbe saa hurtig, som de Andre. Denne Pige vilde nu Officeren tvinge til at bekiende, hvor Salomon laac skjult, og da hun ikke kunde eller vilde dette, gav han hende saamange Slag med sin Ridepidsk, til hun sank til Jorden i den Tilstand, hvori Pater Vincent fandt hende. Drengen tog den fremmede Herre med sig, da han erfarede at det var Salomons Son, og svor paa, at han skulde bøde for Faderens Synder.

Pater Vincent forespurgte sig nu nøie om, hvilken Vei den Fremmede havde taget; da han havde erfaret dette, ilede han hurtig afsted for, om muligt, at udrive Byttet af Voldsmandens Hænder. Han havde neppe naaet den Plads, hvorpaa den gamle Pige, efter sit eget Udsagn, var bleven greben, før han opdagede Officeren med sit Følge. De vare alle stegede af Hestene, og omgave to Mænd, der, efterat de havde lagt den stakkels Dreng med udstrakte Læmmer paa et Lagen, hvilket de sandsynligviis havde rænet fra hans egen Fader, begyndte at vippe ham i Veiret. Drengen søgte forgieves, med sine smaa Hænder, at klamre sig fast til Lagenet, medens han skreg himmelhøit af Angest, og virkelig havde han Grund dertil, thi han fløi hvert Øieblik saa høit i Luften, at han rimeligviis, dersom Legen havde været længe, vilde have betalt den med Livet, eller i det mindste med Arme og Been. Før Munken imidlertid var saa nær, at han kunde hindre denne Voldsdaad, saac han den stakkels Salomon, der, lokket af Barnets Jammerskrig, rakte Hovedet frem af Buskene; han var bleg, som et Liig, men dog forlod han nu sit Skjul og kom, for med sin egen Undergang at købe den Lilles Liv.

»Ha, ha,« raabte den fremmede Officer, »have vi lokket den gamle Ræv ud af sin Hule! det tænkte jeg

nok, at den havde sit Smuthul her. Kom, Kammerat! nu skulle den gamle Ræv og den unge dands ved Siden af hinanden.»

Paa et Vink af Major Zeltner, thi denne var, som Læseren vel har gjettet, den fremmede Officeer, blev nu Salomon grebet og udstrakt paa Lagenet ved Siden af den lille Dreng, men i samme Øjeblik traadte Munken, som Ingen før havde bemærket, med hurtige Skridt nærmere, hans Kinder blussede af Uvillie, hans sædvanlige Ydmyghed forsvandt, hans nedbøiede Skikkelse rettede sig op, og antog et Udtryk af høj Værdighed, medens han standsede midt imellem dem.

»Ere I Christne,« raabte han, »og skamme Eder ikke ved at være den Uskyldiges Bøddler? Sandelig, paa den yderste Dag skal Herren fordre et strengt Regnskab af Eder; hine Grusomhedens Haandlangere, der mishandlede ham selv, og skiftede hans Klæder imellem sig, skulle neppe straffes haardere, end I, thi den, der mishandler En af disse Smaa,« siger jo Herren, »han har mishandlet mig selv.« — »Er du rasende, Munk?« raabte Zeltner, »har du Lyst til at springe i Munkekaaben omkap med Jøden?« — »Bort fra Drengen!« raabte Pater Vincent, i det han greb den Lille med fast Haand, uden at de Omstaaende vovede at hindre det, »han er nu i min Varetægt, og ve den, der fornærmer ham, det var bedre for ham, at han aldrig havde seet Dagens Lys.« — »Vover du, elendige Munk! at stille dig imellem mig og min Hevn?« sagde Zeltner. — »Saasnart det gielder om at frølse et Menneskeliv,« svarede Broder Vincent, »da vilde jeg stille mig imellem Kilden og den tørstige Kameel, naar den efter sex Dages Vandring i Ørkenen, først hører Lyden af de rislende Vandbølger.« — »Griber ham,« raabte Major Zeltner, »og lader ham dele Jødens Straf! han fortjener